

Panium - Numărul douăzeci

Secvența din Daniel 11 și avertizarea din 2025

Jeff Pippenger

2026-03-02

A aplicație pionieră a istoriei care a împlinit versetele zece până la șaisprezece a identificat faptul că Roma, care a întemeiat vedenia, a sosit în anul 200 î.Hr., același an cu bătălia de la Panium, iar eu sugerez că, în 2025, Roma a sosit și a întemeiat vedenia prin inaugurarea lui Trump și a Papei Leon. Anul 2025 reprezintă singura dată când un papă și un președinte au fost inaugurați în același an. Fiara și chipul ei au fost înălțate în 2025 pentru toți cei care sunt dispuși să vadă. Spre deosebire de pionieri, eu aplic succesiunea versetelor, în locul istoriei care a împlinit inițial versetele. Sunt de acord cu istoria, însă mă sprijin pe o succesiune din interiorul versetelor ca structură pentru istorie, în opoziție cu folosirea istoriei pentru a defini structura versetelor. Susțin că ambele abordări sunt corecte.

Revoluția Macabeilor

Aplic linia Macabeilor într-un mod asemănător. Revolta macabeică din 167 î.Hr. a avut loc cu mult după bătălia de la Panium din 200 î.Hr. și cu mult înainte ca Pompei să cucerească Ierusalimul în 63 î.Hr. Linia care începe la versetul șaisprezece cu cucerirea Ierusalimului de către generalul Pompei în 63 î.Hr. și continuă până la Cezarul Tiberiu, care domnea când Isus a fost răstignit. Crucea și Tiberiu sunt reprezentate în versetul douăzeci și doi din capitolul unsprezece.

Și, cu brațele unui potop, vor fi măturați dinaintea lui și vor fi zdrobiți; da, chiar și prințul legământului. Daniel 11:22.

Pompei cel Mare, cucerind Ierusalimul în anul 63 î.Hr. în versetul șaisprezece, iar apoi crucea în anul 31 d.Hr. în versetul douăzeci și doi, reprezintă o linie profetică ce începe cu un simbol al legii duminicale și se încheie cu un simbol al legii duminicale. Versetul douăzeci și trei constituie o întrerupere în pasaj, marcând astfel versetul douăzeci și doi ca sfârșitul liniei profetice care a început în versetul șaisprezece. Împreună cu încheierea distinctă a liniei în versetul douăzeci și doi, se află și faptul că versetul douăzeci și doi este un simbol al aceluiași reper reprezentat în versetul șaisprezece, oferind astfel o mărturie de tip alfa și omega că versetele șaisprezece până la douăzeci și doi reprezintă o linie profetică distinctă.

Adăugați la aceasta faptul că versetele cincisprezece și șaisprezece marchează tranziția de la împărăția seleucidă la puterea romană, și veți vedea o ruptură de continuitate de la seleucizi în versetul cincisprezece până la romani în versetul șaisprezece, iar linia de la versetul șaisprezece până la douăzeci și doi este clar izolată ca o linie profetică singulară. Versetul șaisprezece introduce următoarea putere care va domina Iudeea, marcând astfel o tranziție a istoriei profetice, întocmai ca în cazul versetului douăzeci și trei. Linia începe și se încheie cu un simbol al legii duminicale, iar linia se încheie în versetul douăzeci și doi al capitolului unsprezece.

Smith — și cei trei Cezari

Faptul că versetul șaisprezece reprezintă legea duminicală, la fel ca versetul douăzeci și doi, cere ca aceste două versete să fie puse în corespondență unul cu celălalt. Uriah Smith comentează asupra versetului douăzeci și trei și explică de ce acesta reprezintă o istorie care a început mai devreme în cadrul istoriei versetelor precedente, în loc să reprezinte o istorie care urmează imediat după crucea din versetul douăzeci și doi.

„Versetul 23. Și, după legământul făcut cu el, va lucra cu înșelăciune; căci se va ridica și va ajunge puternic cu un popor mic.”

„El”, cu care este încheiată alianța despre care se vorbește aici, trebuie să fie aceeași putere care a constituit subiectul profeției începând cu versetul 14; iar faptul că aceasta este puterea romană este dovedit dincolo de orice controversă prin împlinirea profeției în trei persoane, după cum s-a observat deja, care au domnit succesiv peste Imperiul Roman; anume, Iuliu, Augustus și Cezarul Tiberiu. Cel dintâi, întorcându-se în triumf la fortăreața țării sale, s-a poticnit și a căzut, și n-a mai fost găsit. Versetul 19. Cel de-al doilea a fost un impunător de biruri; și a domnit în slava împărăției și a murit nici în mânia, nici în luptă, ci în pace, în propriul său pat. Versetul 20. Cel de-al treilea a fost un prefăcut și unul dintre cele mai ticăloase caractere. El a intrat în împărăție în chip pașnic, dar atât domnia sa, cât și viața sa au luat sfârșit prin violență. Și în timpul domniei sale, Prințul legământului, Isus din Nazaret, a fost dat la moarte pe cruce. Versetele 21, 22. Hristos nu poate fi niciodată frânt sau dat la moarte din nou; de aceea, în nicio altă stăpânire și în niciun alt timp nu putem găsi o împlinire a acestor evenimente. Unii încearcă să aplice aceste versete lui Antioh și să facă din unul dintre marii preoți ai iudeilor prințul legământului, deși ei nu sunt niciodată numiți astfel. Acesta este același fel de raționament care se străduiește să facă din domnia lui Antioh o împlinire a cornului celui mic din Daniel 8; și este adus în sprijin cu același scop; anume, de a rupe marele lanț al dovezilor prin care se arată că doctrina Adventului este doctrina Bibliei și că Hristos este acum la ușă. Dar dovezile nu pot fi răsturnate; lanțul nu poate fi rupt.”

„Nakon što nas je proveo kroz svjetovne događaje carstva sve do kraja sedamdeset sedmica, prorok nas u 23. stihu vraća u vrijeme kada su Rimljani, posredstvom jevrejskog saveza, godine 161. pr. Kr., stupili u neposrednu vezu s Božjim narodom; od te tačke zatim bivamo vođeni neprekinutim slijedom događaja do konačne pobjede Crkve i uspostavljanja Božjeg vječnog kraljevstva. Jevreji, teško ugnjetavani od sirijskih careva, poslali su poslanstvo u Rim da zatraže pomoć od Rimljana i da s njima stupe u ‘savez prijateljstva i zajedništva’. I Mac.8; Prideaux, II, 234; Josephus’s Antiquities, book 12, chap.10, sec.6. Rimljani su saslušali molbu Jevreja i izdali im odredbu, sastavljenu ovim riječima:—“

„Hotărârea senatului cu privire la o alianță de ajutor și prietenie cu neamul iudeilor. Nu va fi îngăduit nimănui dintre cei supuși romanilor să poarte război împotriva neamului iudeilor, nici să dea ajutor celor ce fac aceasta, fie trimițându-le grâu, fie corăbii, fie bani; iar dacă se va porni vreun atac împotriva iudeilor, romanii îi vor ajuta după puterea lor; și, de asemenea, dacă se va porni vreun atac împotriva romanilor, iudeii le vor veni în ajutor. Iar dacă iudeii vor socoti de cuviință să adauge ceva la această alianță de ajutor sau să scoată ceva din ea, aceasta se va face cu încuviințarea comună a romanilor. Și orice adăugire care va fi făcută astfel va

avea putere.” „Această hotărâre”, spune Iosif, „a fost scrisă de Eupolemus, fiul lui Ioan, și de Iason, fiul lui Eleazar, când Iuda era mare-preot al neamului, iar Simon, fratele său, era căpetenia oștirii. Și aceasta a fost cea dintâi alianță pe care romanii au făcut-o cu iudeii și a fost încheiată în acest fel.”

„În acel timp, romanii erau un popor mic și au început să lucreze cu viclenie, sau cu șiretenie, așa cum înseamnă cuvântul. Și din acest punct ei s-au ridicat printr-o ascensiune neîntreruptă și rapidă până la înălțimea puterii pe care au atins-o mai târziu.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 270, 271.

Nu numai că crucea din versetul douăzeci și doi încheie o linie cu un simbol care se află și la începutul liniei, dar versetul următor revine în istoria care a precedat crucea, până la aproximativ treizeci de ani după Panium și aproximativ o sută de ani înainte ca Roma să cucerească Ierusalimul. Semnul de hotar al alianței iudeilor, pe care Smith îl identifică aici drept 161 î.Hr., este identificat de alți pionieri drept 158 î.Hr. Punctul asupra căruia mă concentrez aici nu este atât data, cât faptul că versetele șaisprezece până la douăzeci și doi reprezintă o linie de istorie profetică al cărei alfa și omega este legea duminicală. Apoi, odată ce linia versetelor șaisprezece până la douăzeci și doi este prezentată, versetul douăzeci și trei reia și lărgeste istoria din cadrul liniei versetelor șaisprezece până la douăzeci și doi. Linia profetică a istoriei reprezentată de versetul douăzeci și trei este istoria Macabeilor, iar istoria Macabeilor este o paralelă desăvârșită cu istoria Statelor Unite.

Două Dinastii

Macabeii reprezintă o răscoală împotriva regatului seleucid, care a început în timpul domniei lui Antioh Epifanes. Răscoala a fost îndreptată împotriva regatului seleucid de la mieznoapte și a avut ca rezultat o victorie care a dus la una dintre cele două dinastii iudaice din perioada ce a condus în cele din urmă la distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr. Prima dinastie a fost cea hasmoneană, iar a doua, cea irodiană. Dinastia irodiană a fost al doilea guvern iudaic după eliberarea de sub regatul seleucid de la mieznoapte. Ea a fost legată în mod direct de sistemul roman, pe când dinastia hasmoneană anterioară era, în esență, iudaică. Dinastia hasmoneană a început în anul 141 î.Hr., iar în anul 37 î.Hr. a început dinastia irodiană, care a durat până în anul 70 d.Hr.

Dinastiile reprezintă guvernarea Iudeei, țara glorioasă străveche și literală. Revolta macabeilor a avut loc între anii 167 și 160 î.Hr. În anul 164 î.Hr., macabeii l-au alungat pe Antioh Epifanes din Ierusalim și au curățit și rededicat templul după ce Antioh îl profanase, însă abia în anul 141 î.Hr. puterea seleucidă din nord a fost pe deplin înfrântă și a început dinastia hasmoneană.

រជវង្សសហរដ្ឋគឺជាកូនសោសម្រាប់ខុសនៃ៖ ពីព្រោះគឺហរដ្ឋធម៌មហិមានោះហើយ ដលៃបានបញ្ជាឱ្យសម្រាប់ទារកទាំងឡាយនៃពលបុរសូតរបស់ព្រះយស្មើ ហើយកូនបុរសរបស់គាត់កំពុងគ្រប់គ្រងនៃពលព្រះយស្មើសុគត។ ហរដ្ឋធម៌មហិមាជាបិតា ហើយគាត់ជាសុគតចេលើយូដា ប៉ុន្តែក្លែងប្លុករបស់គាត់គ្មានតែដោតតែរាក់ប៉ុណ្ណោះ មានន័យថា គាត់ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើមួយភាគបួននៃគរ ដូចជាអភិបាលមុនាក់ ជាជាងជាសុគតចេ។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់ខ្វះអំណាច

ដល់តម្រូវឱ្យគាត់ក្នុងឯកទ័ន្ធដាមួយពីឡាត ដើម្បីបិទកាងព្រះគ្រីស្ទ។

កំណើតរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជា «ពលរលោនច្រុងបញ្ចប់»

តាមទំនាយនៃកុន្តុងខុសទំនាយរបស់ទ្រង់

ហើយមរណភាពរបស់ទ្រង់កំណត់ឱ្យច្បាប់ចុងអាទិត្យ។ ហង្សឧទ្ទិសយកកំណត់ឱ្យឆ្នាំ ១៩៨៩

ហើយហង្សឧទ្ទិសក្រោយគឺជាច្បាប់ចុងអាទិត្យ។ ពីហង្សឧទ្ទិសជាបិតាទៅដល់ហង្សឧទ្ទិសជាគូសបុរស

គឺជាខុសទំនាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

Linia Macabeilor începe cu o răscoală biruitoare împotriva unui împărat din nord care impusese iudeilor obiceiurile sale grecești, cultura grecească, precum și religia grecească. Începutul dinastiei hasmoneene a reprezentat anul 1798. De ce astfel, s-ar putea întreba cineva? Dacă o dinastie începe la un profetic „timp al sfârșitului”, așa cum s-a întâmplat cu dinastia irodiană la nașterea lui Hristos, atunci cealaltă dinastie ar avea, prin necesitate profetică, același început. Ambele dinastii încep cu un timp al sfârșitului, atunci când aplicăm nașterea lui Hristos ca „timp al sfârșitului”, însă cei neînțelepți nu văd niciodată lumina desigilată asociată cu timpul sfârșitului.

„În vremea noastră, ca și în zilele lui Hristos, poate exista o citire greșită sau o interpretare greșită a Scripturilor. Dacă iudeii ar fi cercetat Scripturile cu inimi sincere și rugătoare, cercetarea lor ar fi fost răsplătită cu o adevărată cunoaștere a timpului și nu numai a timpului, ci și a felului arătării lui Hristos. Ei nu ar fi atribuit glorioasa a doua venire a lui Hristos primei Sale veniri. Ei aveau mărturia lui Daniel; aveau mărturia lui Isaia și a celorlalți proroci; aveau învățătura lui Moise; și aici era Hristos chiar în mijlocul lor, iar ei încă cercetau Scripturile pentru dovezi cu privire la venirea Sa. Și îi făceau lui Hristos tocmai lucrurile despre care fusese prorocit că aveau să le facă. Erau atât de orbiți, încât nu știau ce făceau.”

„И многи и данас, 1897. године, чине исто, јер нису имали искуства у порукама испитивања обухваћеним порукама првог, другог и трећег анђела. Има оних који истражују Писма тражећи доказ да су ове поруке још увек у будућности. Они сабирају доказе о истинитости тих порука, али им не дају њихово право место у пророчкој историји. Стога су такви у опасности да народ доведу у заблуду у погледу одређивања места тих порука. Они не виде и не разумеју време краја, нити знају када треба сместити те поруке. Дан Божји долази тихим кораком; али тобоже мудри и велики људи брбљају о ‘вишем образовању’. Они не познају знаке Христовог доласка, нити краја света.” Paulson Collection, 423, 424.

A identifica nașterea lui Hristos drept „vremea sfârșitului” și, prin urmare, drept cheia aducerii liniei Macabeilor în contextul adevărului prezent al zilelor de pe urmă înseamnă a-L face pe Hristos însuși centrul pasajului, ceea ce constituie, de asemenea, o dovadă că aplicarea este validă.

Linia Macabeilor ilustrează țara glorioasă spirituală, iar ilustrația începe într-o perioadă în care cetățenii țării glorioase se desprind de dominația politică și religioasă a regelui de la miazănoapte. Revolta macabeică, care a condus la dinastia hasmoneană, reprezintă anul 1776, iar revolta împotriva regelui de la miazănoapte, înfăptuită de Macabei, a reprezentat Războiul de Independență. Cei douăzeci și doi de ani de la 1776 până la 1798 reprezintă răscoala macabeică ce a dus la dinastia hasmoneană la vremea sfârșitului, în 1798, care a continuat până când dinastia irodiană a început la vremea sfârșitului, în 1989. Dinastia irodiană a continuat până la distrugerea

Ierusalimului în anul 70 d.Hr.

Iy'ingenzi kumenya muri uyu murongo w'amateka bifite ibice bibiri: ni ikigereranyo cy'igihugu cyiza cya kera gifanekereza igihugu cyiza cyo muri iki gihe, kandi gitangirira mu murongo w'amateka utangirana n'umurongo wa cumi na gatandatu, aho Roma itsindira igihugu cyiza ku ncuro ya mbere, bityo ikagaragaza insanganyamatsiko nyamukuru y'uwo murongo. Umurongo uhera ku murongo wa cumi na gatandatu ukageza ku wa makumyabiri na kabiri uhagarariye igihugu cyiza, kandi imvugiro yawo ni itegeko rya ku cyumweru rigiye kuza vuba. Uwo murongo kandi uhagarariye ibyiciro bibiri by'abaramya bigira uruhare ku butegetsi bwombi bw'ingoma. Abasadukayo bari bake mu mibare, ariko muri rusange ni bo bagenzuraga imikorere y'idini ry'Abayuda n'iya politiki yabo muri ibyo bihe byombi by'ingoma. Uburyo bw'idini bwari buyobowe n'ubutambyi, kandi ubwo butambyi na bwo bwagirwagaho ingaruka n'Abasadukayo n'Abafarisayo. Ubutegetsi bw'Abahasimoni n'ubw'Abaherodi bwombi bwagirwagaho ingaruka n'Abafarisayo n'Abasadukayo, kandi izo ngoma zombi zigereranya ubutegetsi bwa Leta Zunze Ubumwe z'Amerika kuva mu 1798 kugeza ku itegeko rya ku cyumweru.

Fariseii și Saducheii reprezintă două partide de orientări politice, care se disting prin poziția lor cu privire la problema sclaviei. Democrații sunt pro-sclavie, iar Republicanii sunt anti-sclavie; și împreună interacționează cu aparatul politic al guvernului constituțional al Statelor Unite. Acel guvern este fiara pământului din Apocalipsa treisprezece, iar istoria externă a fiarei pământului este reprezentată prin cornul ei republican. Istoria internă este reprezentată prin cornul protestant. Coarnele sunt separate pe fiară, căci fiara este Constituția care separă cornul statului de cornul bisericii, dar ele se mișcă împreună prin istorie. Cornul republican are două influențe, fie pentru, fie împotriva sclaviei. Cornul protestant are două influențe, fie pentru Sabatul zilei a șaptea, fie pentru prima zi a soarelui.

Panium युद्ध के लगभग तीस वर्ष बाद, मक्काबी संयुक्त राज्य अमेरिका के इतिहास को बाइबल की भविष्यवाणी के छोटे राज्य के रूप में चिह्नित करते हैं। फरि लगभग एक शताब्दी बाद, पद सोलह पूरा होता है जब यरूशलेम पर वजिय प्राप्त की जाती है, जो क्रूस का प्रतीकरूप है। यहूदिया उन तीन बाधाओं में दूसरी है जिन्हें रोम संसार पर नयित्रण स्थापति करते समय अधीन करता है। सेनापति पोम्पेई ने 65 ईसा पूर्व में सीरिया पर वजिय प्राप्त की, और फरि 63 ईसा पूर्व में यहूदा पर। ऑगस्टस सीज़र 31 ईसा पूर्व में Actium के युद्ध में तीसरी बाधा पर वजिय प्राप्त करेगा। यह इतिहास पद सोलह से बाईस की पंक्ति में प्रस्तुत किया गया है।

Până la vremea crucii, istoria macabeică se desfășoară de aproape două sute de ani. Uriah Smith arată că istoria reprezentată de alianța cu iudeii din versetul douăzeci și trei trebuie corelată cu un punct de început în istorie care a avut loc cu aproape două sute de ani înaintea istoriei crucii din versetul douăzeci și doi. Istoria crucii din versetul douăzeci și doi trebuie corelată cu versetul șaisprezece, căci și versetul șaisprezece este legea duminicală. Aceasta înseamnă că linia Macabeilor, care este istoria țării slăvite a lui Iuda, începe cu mult înainte de legea duminicală din versetul șaisprezece.

Când înțelegem că istoria millerită ilustrează istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, putem pune în corespondență timpul sfârșitului pentru milleriți, în 1798, cu timpul sfârșitului pentru cei o sută patruzeci și patru de mii, în 1989. Când facem aceasta, suprapunem istoria primului și celui

de-al doilea înger peste istoria celui de-al treilea înger. 1798 și 1989 sunt reperele alfa și omega ale istoriei versetului patruzeci din Daniel unsprezece.

Չորասուներորդ համարը սկսվում է «վախճանի ժամանակում», որը հեշտությամբ կարելի է ապացուցել, որ 1798 թվականն է. և, երբ ճիշտ է հասկացվում, 1989 թվականին Խորհրդային Միության փլուզումը կատարեց չորասուներորդ համարը, և այդ կատարումն էլ «վախճանի ժամանակն» էր: Մեկ համարում երկու «վախճանի ժամանակներ», այն նույն գլխում, որտեղ գտնվում է Մակարայեցիների գիծը: Մակարայական ապստամբությունը, որ հանգեցրեց Հասմոնյան տոհմին, ներկայացնում է 1776-ից մինչև 1798 թվականների քսաներկու տարիները: 1798 թվականին սկսվեց Հասմոնյան տոհմը, իսկ 1989 թվականին սկսվեց Հերովդյան տոհմը:

Versetul zece din Daniel unsprezece identifică anul 1989, iar versetul șaisprezece este legea duminicală. Linia de istorie din cadrul acelor versete reprezintă trei bătălii, pieirea unui împărat al sudului și intrarea Romei în istoria profetică. Ea conține, de asemenea, linia a două dinastii care prefigurează schimbarea ce are loc atunci când fiara pământului din Apocalipsa treisprezece, care „avea două coarne ca ale unui miel” și „vorbea ca un balaur”. În succesiune, prima dinastie iudaică este mielul, iar a doua dinastie romană este balaurul. Prima dinastie a fost iudaică, a doua a fost romană. Fie iudaică, fie romană, fiara pământului avea două coarne.

Dinastia iudaică reprezintă cornul protestant, iar dinastia romană reprezintă cornul republican. Ambele coarne posedă, de asemenea, o împărțire profetică în două. Saduchei și fariseii oferă cadrul pentru democrații pro-sclavie, în opoziție cu republicanii anti-sclavie; reprezentând totodată și o împărțire dublă a fecioarelor neînțelepte, în contrast cu fecioarele înțelepte. Fariseii, ca fecioare neînțelepte, sunt curățiți la prima dezamăgire, iar saduchei sunt curățiți la a doua curățire a templului. Fariseii, asemenea bisericii din Sardes, mărturiseau că au un nume că trăiesc, dar erau morți, și sunt curățiți mai întâi; apoi saduchei, care au tăgăduit puterea lui Dumnezeu, au tăgăduit puterea și solia Strigătului de la Miezul Noptii. Saduchei sunt poporul legământului care este trecut cu vederea; saduchei sunt aceia care se mulțumesc cu simțămintele unor emoții plăcute.

„Venirea lui Hristos, așa cum era vestită prin solia primului înger, a fost înțeleasă ca fiind reprezentată prin venirea mirelui. Reforma larg răspândită de sub vestirea apropiatei Sale veniri corespundea ieșirii fecioarelor. În această parabolă, ca și în aceea din Matei 24, sunt reprezentate două categorii. Toate își luaseră lămpile, Biblia, și, prin lumina ei, ieșiseră în întâmpinarea Mirelui. Dar, în timp ce „cele nechipzuite și-au luat lămpile, și n-au luat cu ele untdelemn”, „cele înțelepte au luat untdelemn în vase, împreună cu lămpile lor”. Cea din urmă categorie primise harul lui Dumnezeu, puterea regeneratoare și luminătoare a Duhului Sfânt, care face din Cuvântul Său o candelă pentru picioare și o lumină pe cărare. În temere de Dumnezeu, ele studiaseră Scripturile pentru a cunoaște adevărul și căutaseră cu ardoare curăția inimii și a vieții. Acestea aveau o experiență personală, o credință în Dumnezeu și în Cuvântul Său, care nu putea fi răsturnată prin dezamăgire și întârziere. Altele „și-au luat lămpile, și n-au luat cu ele untdelemn”. Ele se mișcaseră din impuls. Temeri le fuseseră stârnite de solia solemnă, dar se sprijiniseră pe credința fraților lor, mulțumindu-se cu lumina pâlpâitoare a emoțiilor bune, fără o înțelegere temeinică a adevărului sau o lucrare autentică a harului în

inimă. Acestea ieșiseră în întâmpinarea Domnului, pline de speranță la perspectiva unei răsplătiri imediate; dar nu erau pregătite pentru întârziere și dezamăgire. Când au venit încercările, credința lor a slăbit, iar luminile lor ardeau slab.” Tragedia veacurilor, 393.

Nokuba ya kisiasa au ya kidini, makundi yote mawili huungana dhidi ya wenye hekima katika wakati wa shida usiku wa manane. Hili likishasemwa, tulianza makala kwa kuibua hoja kwamba ninaitumia aya ya kumi na nne kwa msingi wa mahali ilipowekwa katika mtiririko wa aya, kinyume na mfuatano wa kihistoria unaowakilishwa na aya hizo. Ninatumia mantiki hiyo kwa kupatana na mahali ilipowekwa aya ya ishirini na tatu. Kuwekwa kwa alama ya njia kunapaswa kuendana na utimilifu wake wa kihistoria. Muungano ambao Wayahudi waliufanya na Rumi katika kipindi cha Wamakabayo ulifafanua mahali ambapo aya hiyo ingetumika. “Wanyang’anyi” wa aya ya kumi na nne, wanaoithibitisha njozi, walifanya hivyo mwaka 200 KK, ambao ndio mwaka wenyewe wa vita vya Panium, lakini vita hivyo na wanyang’anyi hao ni alama mbili tofauti.

„Tâlharii” devin parte a narațiunii nu pentru a stabili o legătură directă cu data bătăliei de la Panium, ci pentru a identifica raportul pe care l-au stabilit cu slăbitul conducător al Egiptului în vârstă de cinci ani, care urma să fie înfrânt de Antioh. Ei nu doreau o perturbare a importului de grâu egiptean în Imperiul Roman. Raportul profetic al Romei cu vulnerabilul rege egiptean de cinci ani este subiectul versetului. Acea intervenție identifică urmările consecințelor care urmează încercării lui Putin de a include supunerea bisericii ucrainene față de biserica rusă, așa cum fusese odinioară, înainte de 1989. Acea încercare începe declinul progresiv al împărăției sale de la miazăzi și, atunci când Putin moare, așa cum a murit Ptolemeu, sau este într-un fel exilat, așa cum au fost Ozia și Napoleon, el este înlăturat din punct de vedere profetic, iar împărăția sa este apoi administrată de o serie de conducători mai puțin competenți. Apoi, în vremea regelui de cinci ani, Roma papală intervine pentru a-și proteja interesele, care sunt biserica ucraineană.

Papitatea nu ia partea nici ortodoxiei ruse, nici celei ucrainene; ea joacă de toate părțile pentru a aduce toate corpurile religioase sub autoritatea ei, așa cum este reprezentat în Isaia patru.

Și în ziua aceea șapte femei vor apuca un singur bărbat, zicând: „Ne vom mânca pâinea noastră și ne vom purta îmbrăcămintea noastră; numai lasă-ne să purtăm numele tău, ca să ni se ia ocară.” În ziua aceea, Odrasla Domnului va fi plină de frumusețe și de slavă, iar rodul pământului va fi plin de măreție și de podoabă pentru cei scăpați ai lui Israel. Și se va întâmpla că cel rămas în Sion și cel rămas în Ierusalim va fi numit sfânt, adică oricine va fi scris printre cei vii în Ierusalim. Isaia 4:1–3.

Papalitatea preia controlul asupra tuturor corpurilor religioase, reprezentate ca șapte femei, adică toate bisericile. Aceste șapte biserici doresc să fie numite catolice, ceea ce înseamnă universale, și este limpede că ele nu sunt poporul lui Dumnezeu, căci intenționează să poarte propria lor îmbrăcămintă. Unificarea tuturor corpurilor religioase care doresc să poarte propriile lor veșminte omenești are loc în vremea când cei din „Ierusalim vor fi numiți sfinți”, adică atunci când Vlăstarul Domnului se transformă dintr-un popor laodicean într-unul filadelfian; acesta este timpul în care papalitatea devine capul tuturor corpurilor religioase chiar în aceeași vreme în care va fi făcută și capul corpurilor politice.

En 1989, Biserica Ucraineană a fost un simbol al împăratului de la miazănoapte care a măturat Uniunea Sovietică, iar Putin va căuta să restabilească vechea relație de supunere, va primi lepra pe frunte și va începe o persecuție împotriva religiei care a refuzat cererile lui. Acea persecuție a avut loc în însăși națiunea lui Ptolemeu, în cetatea Alexandriei, astfel că bisericile din Rusia care sunt influențate de Roma vor deveni ținta lui Putin și sfârșitul lui. Pe măsură ce Trump se pregătește pentru bătălia de la Panium, relația lui deschisă cu ocrotitorul slăbitului rege-copil al Egiptului este identificată în 2025. Puterea romană care, în anul 200 î.Hr., l-a ocrotit pe regele-copil al Egiptului, nu-l va mai ocroti atunci pe regele-copil. Ea va contribui la sfârșitul regelui-copil. Roma, ca ocrotitoare a Egiptului în 200 î.Hr., reprezintă Roma ca nimicitoare a Egiptului în bătălia de la Panium.

Milleriții

Milleriții nu au văzut trei puteri romane, ci numai două, însă adevărul lor era, cu toate acestea, adevăr. Logica profetică a lui Antioh ca simbol ne îngăduie să aplicăm versetul paisprezece într-o istorie care precede versetul cincisprezece, chiar dacă istoria care a împlinit inițial versetele a așezat atât versetul paisprezece, cât și versetul cincisprezece în anul 200 î.Hr. Eu susțin că versetul șaisprezece este legea duminicală care va veni în curând, că versetul paisprezece a fost 2025, iar versetul cincisprezece este bătălia de la Panium, încă viitoare. Antioh dovedește că cele trei bătălii constituie o singură linie profetică, căci el este prezent în toate cele trei bătălii, dar dovedește și afirmația pe care o susțin, anume aplicarea pentru zilele din urmă a versetelor, atunci când sunt împărțite drept prin metodologia „linie peste linie”.

Antiohus a fost prezent la toate cele trei bătălii, iar în zilele de pe urmă el reprezintă puterea-surogat a papalității în 1989 (Reagan și SUA), în 2014 (Zelenskyy și Ucraina), iar apoi, la bătălia de la Panium, este aceeași putere-surogat ca în 1989, căci Isus reprezintă întotdeauna sfârșitul prin început. Ronald Reagan este mort și îngropat, astfel că mărturia istorică a lui Antiohus este conformă cu înțelegerea millerită, însă este supusă regulilor care guvernează o aplicare „linie peste linie”. Ultima putere-surogat papală din aceste versete este Trump, chiar dacă, din punct de vedere istoric, Antiohus a fost prezent la toate cele trei bătălii. Pentru a împlini versetul treisprezece, Trump trebuia să piardă a doua alegere, căci în versetul treisprezece el „se întoarce”, mai puternic ca niciodată, suficient de puternic încât să primească un glonț prin ureche, care, împreună cu degetul mare al mâinii drepte și degetul mare al piciorului drept, era ceea ce trebuia uns cu sânge atunci când preoții erau unși.

تس ۱۹۸۹ رد رخ نامز زا ین ای اپ روهم چیس یئر تشه نیتس خن نگی راری ز، دوب پمارت دامن نگی ر
تس دهب نلکن ل. دوب هاوخی روهم ج روهم چیس یئر نیتس خن واری ز، دوب پمارت دامن نلکن ل
، وای پاپ ای اتمه و نگی ر دل انور، و د ره و، دش رورت، مور اب فالتی ا رد، یرادهدرب رادفرط ی امتار کومد
اب، دش رورت یس ایس ی اهن و گهب ۲۰۲۰ لاس رد پمارت. دن درب رد هب مل اس ناج دصق عوس زا، مود لپ ناژ
قق حت رد ۲۰۲۴ رد س پس و، متفه هی آ، مهدزای باب هفش اکم قق حت رد تفر تقورس هب هک ی تاباختنا
درک مایق، مهدزای هی آ.

I ubwo bazaba bamaze kurangiza ubuhamya bwabo, ya nyamaswa izamuka iva ikuzimu
izabarwanya, ibaneshe, kandi ibice. ... Maze iminsi itatu n'igice ishize, Umwuka w'ubugingo

uva ku Mana ubinjiramo, bahagarara ku birenge byabo; maze ubwoba bwinshi bugwira ababibonye. Ibyahishuwe 11:7, 11.

Învierea lui Trump a fost „revenirea” sa din versetul treisprezece și a oferit, de asemenea, o paralelă a unei caracteristici a Romei, căci Roma este „a opta, care este dintre cele șapte”, iar Trump este o imagine a Romei.

Iar fiara care era și nu mai este, ea însăși este al optulea și este dintre cei șapte și merge la pierzare. Apocalipsa 17:11.

Al doilea mandat al lui Trump îl face al optulea președinte de la Reagan încoace, iar, deoarece a fost și al șaselea, Trump, în armonie cu papalitatea, este „al optulea, care este dintre cei șapte”. Opt este simbolul învierii, ceea ce subliniază că el, ca imagine a papalității, trebuia să aibă o rană de moarte care a fost vindecată pentru a „reveni”.

Și am văzut unul dintre capetele lui ca și cum ar fi fost rănit de moarte; și rana lui de moarte s-a vindecat; și tot pământul se mira după fiară. Apocalipsa 13:3.

Atunci când rana de moarte este vindecată, lumea „se minunează după fiară”, iar când Trump a fost înviat ca al optulea, care este dintre cei șapte, în 2024, el „s-a întors”, și întreaga lume s-a minunat după el.

Și după trei zile și jumătate, Duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei, și au stat în picioare; și o mare frică a căzut peste cei ce i-au văzut. Și au auzit un glas puternic din cer, zicându-le: Suiți-vă aici. Și s-au suit la cer într-un nor; și vrăjmașii lor i-au privit. Apocalipsa 11:11, 12.

Trump s-a „întors” la alegerile din 2024, iar apoi, în 2025, el și papa Leon au fost amândoi investiți. Isus a dat un avertisment direct și drept oricui a dorit să vadă.

De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt, (cine citește să înțeleagă.) Matei 24:15.

Marcu o spune poate puțin mai clar.

Dar când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând unde nu se cade, (cine citește să înțeleagă,) atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți. Marcu 13:14.

Urâciunea pustiirii este Roma în fiecare dintre cele trei faze ale sale. Roma păgână, papală și modernă este, fiecare, un simbol de avertizare pentru poporul lui Dumnezeu. Avertizarea trebuie să fie recunoscută atunci când Roma se află într-un „loc sfânt” sau acolo unde „nu se cuvine” să fie. Țara cea slăvită este țara sfântă în Scriptură, iar Statele Unite sunt țara slăvită spirituală.

Iar Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, partea Sa, în țara sfântă, și va alege din nou Ierusalimul. Tăcere înaintea Domnului, voi toți oamenii! Căci El S-a ridicat din locașul Său cel sfânt. Zaharia 2:12, 13.

Când vedeți Roma stând în locul sfânt, Domnul alege Ierusalimul ca popor al Său legământal pentru ultima dată. Când Reagan, primul dintre cei opt președinți, a încheiat o alianță secretă cu antihristul profeției biblice, aceasta a reprezentat o alianță deschisă cu Roma prin al optulea și

ultimul președinte de la vremea sfârșitului din 1989. Simbolurile omega inversează adesea atributele simbolului alfa.

Inaugurarea papei Leon și a lui Trump în 2025 identifică o relație deschisă între fiara mării și fiara pământului din Apocalipsa treisprezece. Revenirea la o alianță deschisă a lui Trump și Leon, care a fost prefigurată de alianța secretă dintre Reagan și Ioan Paul al II-lea, ne arată că sprijinul acordat copilului-rege egiptean, care a împlinit versetul paisprezece în anul 200 î.Hr., reprezintă o lipsă de sprijin în zilele din urmă.

2025 stabilește viziunea sau profeția fundamentală exterioară, căci înalță Roma ca avertizarea Romei, identificată de Daniel prin simbolismul „urâciunii pustiirii”. Avertizarea urâciunii pustiirii are loc înaintea nimicirii reprezentate de „pustiire”. În asediul Ierusalimului sub Cestius, avertizarea a fost reprezentată prin stindardele autorității Romei așezate în incinta sacră a sanctuarului. Cei care au văzut, au înțeles, au ascultat și au părăsit cetatea au fost ocrotiți când asediul a fost reluat. Ei au văzut semnul de avertizare roman. Creștinii care s-au despărțit de biserica compromisă a Pergamului și, ulterior, de biserica Tiatirei au fugit în pustie când au văzut pe omul fărădelegii șezând în templul lui Dumnezeu. Acești martori identifică o avertizare a urâciunii pustiirii despre care a vorbit Daniel în zilele de pe urmă.

Am arătat în repetate rânduri că anul 1888 a fost asediul lui Cestius, iar încheierea crizei legii duminicale este asediul lui Titus. Proiectele de lege Blair privind duminica din anii 1880, împreună cu legile duminicale care au fost puse în aplicare în unele state din sud în timpul anilor 1880, au constituit avertizarea lui Cestius, care a marcat totodată și linia de demarcație în sfaturile Sorei White cu privire la viața la țară. Înainte de anii 1880, sfatul ei era că în viitor va trebui să ne mutăm la țară, dar după anii 1880 viața la țară era ceva ce ar fi trebuit să fie deja împlinit. Semnul de avertizare al Proiectelor Blair, prin care semnul autorității puterii papale era adus în discuție în anii 1880, a prefigurat Patriot Act la 11 septembrie, căci îngerul din Apocalipsa optsprezece a apărut în ambele istorii.

9/11 a fost avertizarea lui Cestius, care își așază autoritatea în locul sfânt, unde nu ar trebui să fie, căci la 9/11 legea romană a înlocuit legea engleză. În Procesele Pelosi din 2021, clauza privind respectarea procedurii legale a fost repudiată și reprezintă încă un pas către asediul lui Titus, care se încheie la legea duminicală, ce va veni curând în Statele Unite. Asediul este o perioadă de timp. 1888 vorbește despre răzvrătirea cornului protestant intern, iar 9/11 vorbește despre răzvrătirea cornului republican extern. Întronizarea papei din țara cea slăvită, în același an în care este investit și președintele final, reprezintă avertizarea finală a urâciunii pustiirii stând unde nu se cuvine, chiar înainte de bătălia de la Panium. Bătălia de la Panium conduce direct la legea duminicală și la bătălia de la Actium, care a reprezentat al treilea și ultimul obstacol pentru Roma păgână, iar apoi Roma păgână a domnit în mod suprem timp de 360 de ani, în împlinirea lui Daniel 11:24. La legea duminicală, al șaselea și al șaptelea regat sunt amândouă cucerite de Roma, iar Roma modernă domnește atunci pentru un ceas simbolic, sau patruzeci și două de luni simbolice.

În versetul șaisprezece, Pompei, care tocmai a cucerit primele obstacole ale Romei păgâne din Siria, cucerește apoi Ierusalimul. Pompei doboară primele două obstacole ale Romei, iar Cezar

Augustus îl cucerește pe al treilea la Actium. Roma modernă îl cucerește mai întâi pe împăratul de la miazăzi în 1989, în împlinirea versetului patruzeci și așa cum este preînchipuit de versetul zece. Apoi, la legea duminicală, Roma modernă își cucerește al doilea și al treilea obstacol prin Statele Unite, iar apoi Națiunile Unite consimt imediat să-și dea împărăția puterii papale. Roma păgână a cucerit două prin Pompei și apoi unul, iar Roma papală a cucerit unul în 1989, iar apoi următoarele două în versetul șaisprezece, care este locul unde Pompei este indicat prin a doua sa cucerire.

Fie că a fost al treilea obstacol la Actium pentru Roma păgână, fie că a fost al treilea obstacol, reprezentat prin alungarea goșilor din cetatea Romei în anul 538, când Roma biruiește al treilea obstacol, ea domnește în chip suveran.

Cu adevărat, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina slujitorilor Săi, prorociei. Amos 3:7.

Domnul va da cu siguranță manifestarea finală a semnului de avertizare care este reprezentat ca urâciunea pustiirii în cartea lui Daniel, înainte ca pustiirea să vină. Acel semn de avertizare este alianța deschisă, în contrast cu alianța secretă a lui Reagan, care este reprezentată în 2025. Domnul nu va aduce pedeapsa fără să dea mai întâi avertizare, iar Amos este foarte direct cu privire la ceea ce este descoperirea tainică făcută slujitorilor Săi și cui îi este adresată.

Ascultați cuvântul acesta pe care l-a rostit Domnul împotriva voastră, copii ai lui Israel, împotriva întregii familii pe care am scos-o din țara Egiptului, zicând: „Numai pe voi v-am cunoscut dintre toate familiile pământului; de aceea vă voi pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre.” Amos 3:1, 2.

Amos se adresează ultimei generații a poporului ales al lui Dumnezeu, popor al legământului, care urmează să fie pedepsit, în paralel cu cei douăzeci și cinci de bărbați care se închină soarelui în Ezechiel opt. Amos prezintă solia laodiceană, care este solia celui de-al treilea înger în timpul ștergerii păcatului, în vremea judecății celor vii. Avertizarea lui Amos se întemeiază pe o unificare a două părți.

Pot merge doi împreună, dacă nu sunt învoiți? Va răcni leul în pădure, când nu are pradă? va scoate un pui de leu strigătul său din vizuina lui, dacă n-a prins nimic? Poate cădea o pasăre într-o cursă pe pământ, unde nu este laț pentru ea? se va ridica o cursă de pe pământ, fără să fi prins ceva de tot? Se va suna din trâmbiță în cetate, și poporul să nu se înfricoșeze? va fi oare nenorocire într-o cetate, pe care Domnul să n-o fi făcut? Amos 3:3–6.

Avertizarea despre doi care umblă împreună ca unul singur este plasată în contextul unei curse care prinde o pasăre de pe pământ. Păsările sunt simboluri ale corpurilor religioase, iar papalitatea este, în Apocalipsa, o colivie a oricărei păsări necurate și urâte.

Și a strigat cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locaș al demonilor, temniță a oricărui duh necurat și colivie a oricărei păsări necurate și urâte. Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit din belșugul desfătărilor ei. Apocalipsa 18:2, 3.

Pasărea din colivie este o pasăre prinsă, iar când o națiune curvește cu desfrânata Romei, ea devine o pasăre prinsă; iar pasărea care este înălțată mai presus de toate celelalte păsări profetice este puterea a cărei casă întreită este zidită, este întemeiată la legea duminicală, la locul ei, care este Șinearul, care este Babilonul. Ea este pasărea care a primit o rană de moarte în 1798 sau, așa cum spune Zaharia, peste coșul ei a fost pus un capac de plumb, dar care după aceea a fost ridicată de păsările spiritismului și ale protestantismului apostat.

Apoi îngerul care vorbea cu mine a ieșit înainte și mi-a zis: „Ridică-ți acum ochii și vezi ce este aceasta care iese.” Și am zis: „Ce este?” Iar el a zis: „Aceasta este o efa care iese.” A mai zis: „Aceasta este înfățișarea lor pe tot pământul.” Și iată, s-a ridicat un talant de plumb; și aceasta este o femeie care șade în mijlocul efei. Și el a zis: „Aceasta este răutatea.” Și a aruncat-o în mijlocul efei; și a aruncat greutatea de plumb peste gura ei. Atunci mi-am ridicat ochii și am privit și, iată, au ieșit două femei, și vântul era în aripile lor; căci aveau aripi ca aripile unei berze; și au ridicat efa între pământ și cer. Atunci am zis îngerului care vorbea cu mine: „Încotro duc acestea efa?” Și el mi-a zis: „Ca să-i zidească o casă în țara Șinearului; și ea va fi întemeiată și așezată acolo pe temelia ei.” Zaharia 5:5–11.

Capcana lui Amos prinde pasărea de pe pământ, căci ea reprezintă alianța care precedă legea duminicală ce va veni în curând, în cadrul căreia pasărea pământului este capturată; iar, potrivit lui Amos, alianța este o muștrare adresată adventismului de ziua a șaptea laodicean, căci în cetate va fi sunată o trâmbiță de avertizare, pe care ei vor refuza s-o audă.

Je! baragumu itapigwa mjini, na watu wasiogope? Je! kutakuwa na uovu katika mji, naye Bwana asiwe ndiye aliyetenda hayo? Hakika Bwana MUNGU hatatenda neno lolote, asipowafunulia watumishi wake manabii siri yake. Simba amenguruma, ni nani asiyeogopa? Bwana MUNGU amenena, ni nani awezaye ila kutabiri? Amosi 3:6–8.

Leul care răcnește este Leul din seminția lui Iuda, care Îl reprezintă pe Hristos atunci când El pecetluiește și desigilează Cuvântul Său profetic. Alianța deschisă din 2025 este asediul lui Cestius, iar simbolul tâlharilor poporului lui Dumnezeu este statornicit atunci când vedeți doi umblând împreună care nu ar trebui niciodată să coexiste. Roma aliată și aliniată cu protestanții este un oximoron, căci a fi protestant înseamnă a protesta împotriva Romei.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.

Prea târziu pentru a scăpa din laț

„Și să se țină minte că lauda Romei este că ea nu se schimbă niciodată. Principiile lui Grigore al VII-lea și ale lui Inocențiu al III-lea sunt încă principiile Bisericii Romano-Catolice. Și, dacă ar avea numai puterea, le-ar pune în practică acum cu tot atâta vigoare ca în veacurile trecute. Protestanții știu prea puțin ce fac atunci când își propun să accepte ajutorul Romei în lucrarea de înălțare a duminicii. În timp ce sunt preocupați de împlinirea scopului lor, Roma urmărește să-și restabilească puterea, să-și recapete supremația pierdută. Odată să fie statornicit în Statele Unite principiul că biserica poate folosi sau controla puterea statului; că practicile religioase pot fi impuse prin legi seculare; pe scurt, că autoritatea bisericii și a statului trebuie să stăpânească asupra conștiinței, iar triumful Romei în această țară este asigurat.

„Cuvântul lui Dumnezeu a dat avertizare cu privire la primejdia iminentă; dacă aceasta va fi trecută cu vederea, lumea protestantă va înțelege care sunt în realitate planurile Romei numai atunci când va fi prea târziu pentru a scăpa din cursă. Ea crește în putere în tăcere. Doctrinile ei își exercită influența în sălile legislative, în biserici și în inimile oamenilor. Ea își înalță structurile ei semețe și masive, în ale căror ascunzișuri tainice se vor repeta persecuțiile ei de odinioară. Pe furiș și pe nesimțite, ea își întărește forțele pentru a-și promova propriile scopuri atunci când va veni timpul să lovească. Tot ceea ce dorește este un punct avantajos, iar acesta îi este deja oferit. Vom vedea curând și vom simți care este scopul elementului roman. Oricine va crede și va asculta de Cuvântul lui Dumnezeu va atrage prin aceasta ocară și persecuție.”
Tragedia veacurilor, 581.

„Există o lume care zace în răutate, în înșelăciune și amăgire, în însăși umbra morții,—adormită, adormită. Cine simte durere în suflet ca să-i trezească? Ce glas îi poate ajunge? Mentea mea este purtată spre viitor, când se va da semnalul: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare.» Dar unii vor fi întârziat să obțină untdelemnul pentru reumplerea candelelor lor, iar prea târziu vor descoperi că caracterul, care este reprezentat prin untdelemn, nu este transferabil. Acel untdelemn este neprihănirea lui Hristos. El reprezintă caracterul, iar caracterul nu este transferabil. Niciun om nu-l poate asigura pentru altul. Fiecare trebuie să dobândească pentru sine un caracter curățit de orice pată a păcatului.” Bible Echo, 4 mai 1896.

„Când priveam biete suflete murind din lipsa adevărului prezent, iar unii care mărturiseau că cred adevărul le lăsau să moară, reținând mijloacele necesare pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu, priveliștea era prea dureroasă, și L-am rugat pe înger să o îndepărteze de la mine. Am văzut că, atunci când cauza lui Dumnezeu cerea o parte din averea lor, asemenea tânărului care a venit la Isus (Matei 19:16–22), ei plecau întristați și că, în curând, urgia copleșitoare va trece peste ei și le va mătura cu totul averile, iar atunci va fi prea târziu să jertfească bunurile pământești și să-și strângă o comoară în cer.” Scrieri timpurii, 49.

“Iuda a văzut că rugămințile lui erau zadarnice și a ieșit în grabă din sală, exclamând: Este prea târziu! Este prea târziu! Simțea că nu putea trăi să-L vadă pe Isus răstignit și, în deznădejde, a ieșit și s-a spânzurat.” Hristos, Lumina lumii, 722.